

„11.Saeimas plenārsēde, debates... Cilvēku tūkstoši pulcējušies Jēkaba ielā, Doma laukumā un Daugavmalā. Nepacietībā pie auss piespiesti radioaparāti, kuros skan tiešā translācija.

Vienā mirklī pūlis uzsprāgst gaviļēs. Tauta savus deputātus sagaida ar ziedu klēpjiem, slaukot prieka asaras, kas plūst pār vaigiem. Dažus paceļ uz rokām un tūkstošiem urravu pavadībā nes līdz mītiņa vietai, lai klausītos savu dievināto priekšstāvju vārdos... Tas, kas šodien izklausītos pēc neadekvāta politiķa fantāzijas, 1990. gada 4. maijā bija realitāte. Toreiz tautas lemti politiķi Latvijas PSR Augstākajā Padomē pieņēma tautas izsapņotu lēmumu – Deklarāciju Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu.”

Latvijas Augstākās Padomes deputātu sagaidīšana pēc *Deklarācijas par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu* pieņemšanas 1990. gada 4. maijā.

1990. gada 4. maija Latvijas PSR Augstākās Padomes pieņemtajā deklarācijā

„Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu”

teikts:

„Atjaunot Satversmes sapulces 1922. gada 15. februārī pieņemtās Latvijas Republikas Satversmes darbību visā Latvijas teritorijā. Latvijas valsts oficiālais nosaukums ir LATVIJAS REPUBLIKA.” 1990. gada 4. maija deklarācija bija kulminācijas punkts latviešu tautas Trešajai atmodai un Dziesmotajai revolūcijai, kad cerības par neatkarīgu Latviju pārtapa īstenībā. Nevar pārvērtēt 1990. gada 4. maija emocionāli piesātinātās dienas nozīmīgumu – gan Augstākās

Padomes deputāti, kas balsoja par Neatkarības deklarāciju, gan cilvēki, kas piepildīja Vecrīgas ielas, gan citi visā Latvijā, kas elpu aizturējuši gaidīja balsojuma rezultātus bija vienoti savā pārliecībā un savā ticībā Latvijai. Kaut arī līdz faktiskajai neatkarībai bija jāpaiet vairāk nekā gadam, kad atjaunoto Latviju de facto atzina citas pasaules valstis, tieši 4. maijs simbolizē atjaunoto valsti, simbolizē to tautas vienotību, kas ļāva mums paveikt šķietami neiespējamo – atgūt brīvību, atjaunot Latvijas valstiskumu.

